

WYROK Z DNIA 4 CZERWCA 2008 R.
SNO 35/08

Przewodniczący: sędzia SN Wiesław Maciak (sprawozdawca).

Sędziowie SN: Jolanta Strusińska-Żukowska, Stanisław Dąbrowski.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny z udziałem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego sędziego Sądu Okręgowego oraz protokolanta po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2008 r. sprawy sędziego Sądu Rejonowego w związku z odwołaniem Ministra Sprawiedliwości od wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 8 stycznia 2008 r., sygn. akt (...)

u t r z y m a ł w m o c y zaskarżony w y r o k , a kosztami sądowymi postępowania odwoławczego obciążył Skarb Państwa.

U z a s a d n i e n i e

Wyrokiem Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 8 stycznia 2008 r., sygn. akt (...), sędzia Sądu Rejonowego uznany został winnym tego, że: „w okresie od 13 września 2001 roku dopuścił się nieuzasadnionej i rażącej przewlekłości poprzez zaniechanie dokonania określonych czynności w poniżej wskazanych sprawach, a w szczególności nie nadania biegu pismom (w większości stanowiących zażalenia) w nich wymienionych, z oczywistą i rażącą obrazą art. 6 k.p.c. i art. 395 k.p.c., i tak:

1. w sprawie o sygn. I Nc 5/03 w dniu 31 stycznia 2003 roku po wydaniu nakazu zapłaty, od którego pozwana złożyła sprzeciw, postanowieniem z dnia 13 marca 2003 roku odrzucił sprzeciw, a postanowienie doręczono pozwanej dnia 18 marca 2003 roku, pomimo tego w dniu 20 marca 2003 roku uwzględnił wniosek powoda i wydał powodowi tytuł wykonawczy, dnia 25 marca 2003 roku pozwana nadała w Urzędzie Pocztowym zażalenie na postanowienie o odrzuceniu sprzeciwu. Zarządzeniem z dnia 1 kwietnia 2003 roku wezwano ją do usunięcia braków formalnych zażalenia. Jednocześnie sędzia zwrócił się pismem do pełnomocnika powoda o wstrzymanie postępowania egzekucyjnego. W dniu 3 czerwca 2003 roku do akt wpłynęło kolejne zażalenie pozwanej na wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Od dnia 3 czerwca 2003 roku do dnia 16 kwietnia 2007 roku nie podjął żadnych czynności w sprawie, a w szczególności nie nadał biegu żadnemu z zażeń pozwanej,

2. w sprawie o sygn. I Nc 151/03 w dniu 7 maja 2003 roku wydał nakaz zapłaty przeciwko podmiotowi określonemu jako «B(...)-P(...)» s.c. w P., co stanowi oczywistą obrazę przepisów postępowania, jako, że spółka cywilna nie ma zdolności sądowej; w dniu 2 czerwca 2003 roku do akt wpłynął sprzeciw pozwanej spółki

cywilnej, który został odrzucony postanowieniem z dnia 23 czerwca 2003 roku na które to postanowienie w dniu 9 lipca 2003 roku wpłynęło zażalenie i od tego dnia do 16 kwietnia 2007 roku nie podjął żadnych czynności w sprawie,

3. w sprawie o sygn. I Co 40/01 w dniu 13 września 2001 roku wpłynęło zażalenie na postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności wraz z wnioskiem o zawieszenie postępowania egzekucyjnego, na zażaleniu znajduje się adnotacja sędziego «przedłożyć wraz z aktami - 01-09-13», w sprawie nie podjęto żadnych czynności do dnia 16 kwietnia 2007 roku,

4. w sprawie I Co 283/02 w dniu 23 lipca 2004 roku wydano postanowienie o umorzeniu postępowania, na to postanowienie w dniu 6 września 2004 roku wpłynęło zażalenie dłużnika i od tego dnia do dnia 16 kwietnia 2007 roku sędzia nie podjął żadnej czynności w sprawie,

5. w sprawach o sygn. I Co 57/03 oraz I Co 214/02 nadano klauzulę wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym przeciwko Paulinie K., w dniu 1 października 2003 roku Paulina K. złożyła zażalenie na postanowienie co do nadania klauzuli wykonalności w obu tych sprawach, a w dniu 21 lipca 2005 roku do Sądu wpłynął wniosek o rozpatrzenie zażalenia i od tego czasu do dnia 16 kwietnia 2007 roku nie podjęto żadnych czynności w sprawie,

6. w sprawie I Co 21/04 – w dniu 25 marca 2005 roku wpłynęło zażalenie komornika na postanowienie z dnia 25 lutego 2005 roku i do dnia 16 kwietnia 2007 roku nie podjął żadnych czynności w sprawie,

7. do dnia 16 kwietnia 2007 roku przetrzymywał w szafie pismo Gminy W. z lipca 2006 roku, stanowiące zgłoszenie wierzyciela do planu podziału sumy uzyskanej z egzekucji wraz z tytułami wykonawczymi do sprawy I Co 191/05, w związku z czym treść tego pisma nie została uwzględniona przy sporządzeniu planu podziału”, tj. popełnienia przewinienia służbowego z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.), za które na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 cytowanej ustawy, Sąd wymierzył mu karę dyscyplinarną upomnienia.

Odwołanie tego orzeczenia na niekorzyść obwinionego sędziego Sądu Rejonowego wniósł Minister Sprawiedliwości.

Zarzucając, na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, zaskarżonemu wyrokowi „rażącą niewspółmierność orzeczonej kary dyscyplinarnej upomnienia w stosunku do przypisanego mu przewinienia dyscyplinarnego”, skarżący wniósł o wymierzenie sędziemu Sądu Rejonowego „– na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych – kary dyscyplinarnej nagany”.

Po wysłuchaniu Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego wnoszącego o nieuwzględnienie odwołania Ministra Sprawiedliwości i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy, **Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:**

Odwołanie Ministra Sprawiedliwości od orzeczenia Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w sprawie sędziego Sądu Rejonowego, nie jest zasadne i na uwzględnienie nie zasługuje.

Oceniając bowiem całokształt okoliczności ustalonych i niekwestionowanych przez strony, w rozpoznawanej sprawie nie można się zgodzić z zaprezentowanym w odwołaniu stanowiskiem, że „kara dyscyplinarna w kształcie orzeczoną przez Sąd Dyscyplinarny nosi cechy rażącej niewspółmierności, to jest zbytnej łagodności, w rozumieniu przesłanek z art. 438 pkt 4 Kodeksu postępowania karnego”. Także przy ocenie przewinienia służbowego, stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego czynu, a co zatem idzie, także surowość wymierzonej mu kary, powinien być oceniany poprzez pryzmat motywacji i sposobu zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na nim obowiązków, rozmiar ujemnych następstw czynu, jego właściwości i warunków osobistych, a także jego postawy zarówno przed, jak i po popełnieniu przewinienia.

W ocenie Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego, nie można czynu i jego sprawcy oceniać jedynie pod kątem prewencyjnych celów kary, jak czyni to w złożonym środku odwoławczym skarżący, powołując się na ewentualne odczucia mediów i opinii publicznej.

Jeśli się bowiem zważy, iż obwiniony sędzia Sądu Rejonowego, w okresie objętym zarzutem rozpoznawał rocznie po około 1500 spraw, w latach 2003 – 2006 rozpoznał największą ilość spraw w okręgu (...), a jak wynika z jego akt osobowych, od roku 1998, z uwagi na ponadprzeciętne obciążenie pracą zawodową, nie korzystał z urlopu wypoczynkowego w pełnym wymiarze, to przypisany mu czyn, w postaci dopuszczenia się znacznej przewlekłości w nadaniu biegu siedmiu pismom procesowym, w których przewlekłe podjęcie czynności nie miało wpływu na prawa stron i w szczególności nie doprowadziło do pokrzywdzenia stron, nie może być oceniany jako zasługujący na wymierzenie mu bardziej surowej kary w postaci nagany.

Na tę ocenę ma także znaczny wpływ dotychczasowa nienaganna postawa obwinionego i fakt, iż jest to dotychczas jego pierwsze i jedyne przewinienie służbowe.

W tej sytuacji, zdaniem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego, wymierzona sędziemu Sądu Rejonowego kara upomnienia, jest adekwatna do stopnia zawinienia w przedmiotowej sprawie oraz jego dotychczasowej postawy w

wykonywaniu obowiązków zawodowych i dlatego też należało zaskarżony wyrok utrzymać w mocy.